

Talent van de toekomst

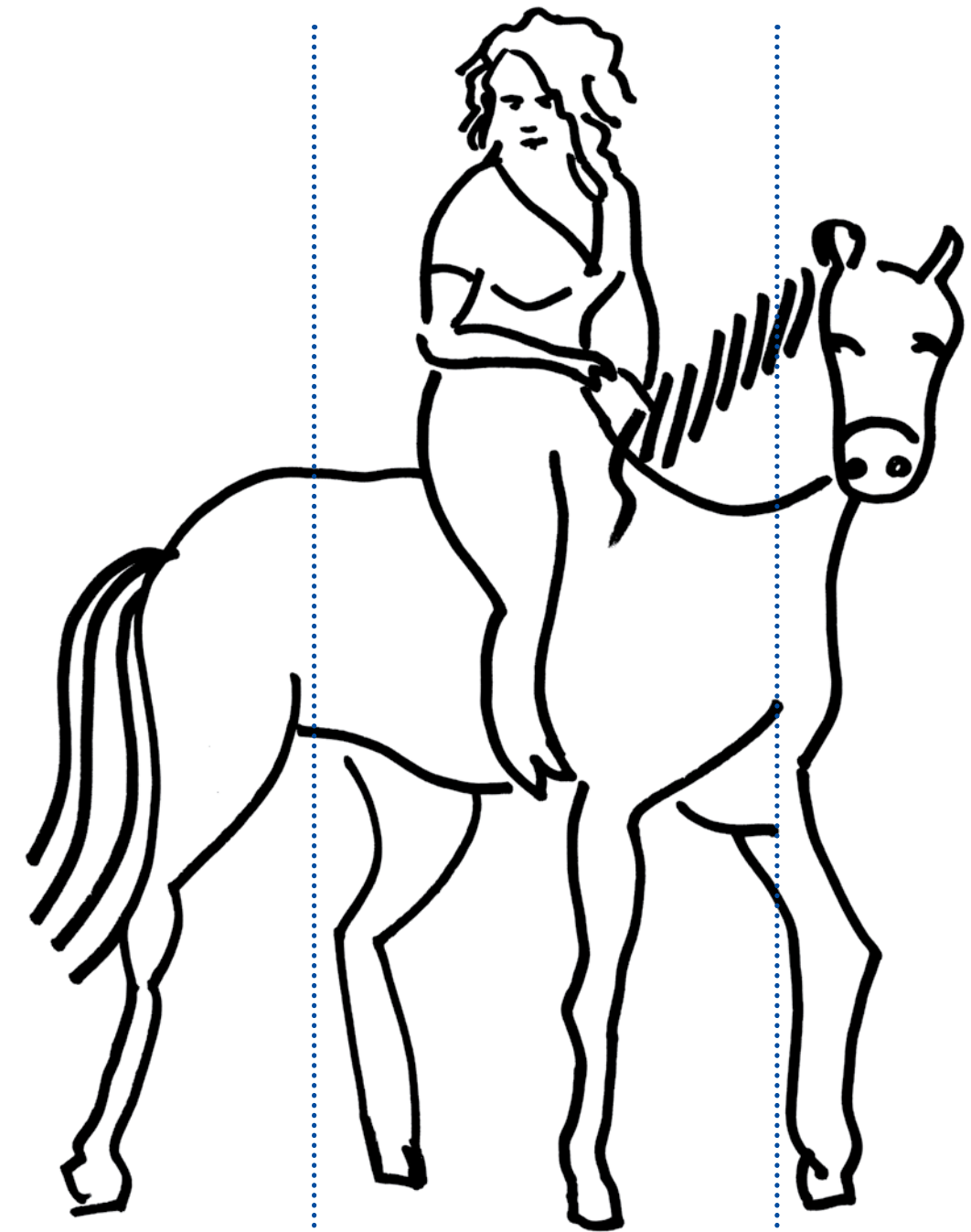
Frascati Producties

Frascati Producties is het grootste productiehuis van Nederland. Per jaar worden zo'n vijftien van onze voorstellingen in eigen huis gemaakt. Voorstellingen van de meest getalenteerde theatermakers uit binnen- en buitenland. Komend seizoen werken onder meer Daria Bukvić, Marjolijn van Heemstra, Sadettin Kirmızıyüz, Jan Martens, Davy Pieters en het acteurscollectief Tijdelijke Samenschooling aan een voorstelling speciaal voor Frascati. Maren Bjørseth en Naomi Velissariou zullen debutteren.

Frascatimakers zijn niet onder een noemer te vangen. Ze werken in diverse disciplines, zoeken cross-overs daartussen, zijn anarchistisch en bestormen de toekomst. Frascati stond aan de wieg van inmiddels gelauwerde theatermakers als Marcus Azzini, Jetse Batelaan, Laura van Dolron, Lucas De Man, Ivana Muller, Susanne Kennedy, Sabri Saad el Hamus en Edit Kaldor.

Frascati maakt deel uit van de internationale netwerken House on Fire en WEB, met partners als

Lift Festival (Londen), HAU (Berlijn), Kaaitheter (Brussel) en Gessnerallee (Zürich). In internationaal verband coproduceren we onder meer werk van Andcompany&co, Antonia Bæhr, Andrea Bozic, Ivo Dimchev, Jeftha van Dinther en Sarah Vanhee. En last but not least presenteren we jaarlijks tijdens het festival Breakin' Walls drie producties voor en met jongeren, met gastregisseurs als Nicole Beutler, Alexandra Broeder, Keren Levi en Elike Roovers.

Maren Bjørseth (Noorwegen, 1984) kwam vier jaar geleden naar Nederland om de regieopleiding aan de AHK te volgen. In de zomer van 2012 studeerde ze af met twee heel verschillende voorstellingen: *Terrorisme* (geschreven door de Russische gebroeders Presnyakov), geregisseerd als energieke mozaïekvoorstelling over de kettingreactie waar elk mens deel van uitmaakt, en *Een Poppenhuis* van Henrik Ibsen. 'Door een kleiner verhaal te vertellen kun je soms iets zeggen over een groter geheel. We zoomen

in. Hierdoor krijgen we het kleinere verhaal heel nauwkeurig te zien. Zo blijkt dat het kleine verhaal raakvlakken heeft met hoe het er buiten de grenzen van het eigen huis aan toe gaat. *Een Poppenhuis* is een verhaal over een gezin dat iets hooghoudt. Doen we dat niet allemaal soms?'

Loek Zonneveld schreef in *de Theaterkrant*: 'Een blijmakend mooi brok toneel (...). Zo aanstekelijk dat je er als kijker gretig in mee gaat.' Maren kreeg voor deze voorstelling de IT's Ton Lutz Award. De jury schreef:

'Muzikaal, prachtig vormgegeven, sexy (...). Maren betuigt zich van een strakke regie, een groot vormbewustzijn en een vermogen persoonlijke thema's uit dit veel gespeelde repertoirestuk te lichten. De jury herkent in haar een echte regisseur en is benieuwd naar haar volgende productie.' In het vroege voorjaar van 2013 zal Maren Bjørseth haar eerste voorstelling bij Frascati Producties presenteren: *Skråninga/Helling* van de Noorse auteur Carl Frode Tiller. Het wordt een zwarte en brutale vertelling over goed en kwaad.

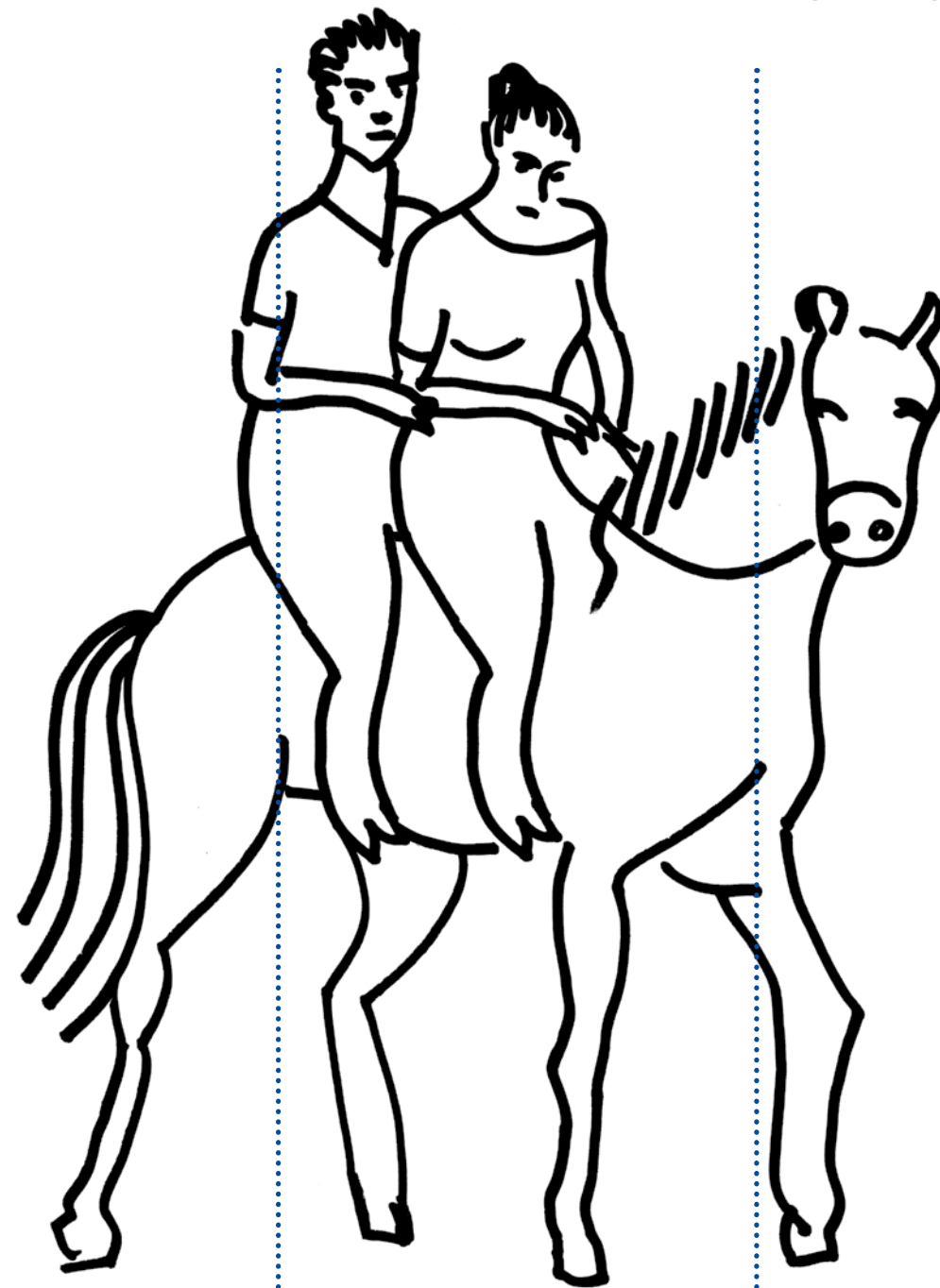
Davy Pieters (1988) studeerde in 2011 af aan de Toneelacademie Maastricht en ontving daarbij de Henriëtte Hustinxprijs (voor excellent talent). De jury schreef: 'Het samengaan van intellect en intuïtie geven haar werkwijze een spannend artistiek fundament en maken haar voorstellingen tot een boeiende belevens voor het publiek. [Zij] gaat ons verrassen, dat is zeker.' In de winter van 2011 maakte Davy een (werk-)reis naar Japan. Ze bleef er enkele maanden en maakte vele foto's, hoorde veel verhalen. Haar fascinatie voor verlaten, eenzame plaatsen werd vooral door Fukushima gevoed: de aardbeving, de tsunami en de nucleaire ramp die daarop volgde, leverden de inspiratie voor de korte performance *What Remains*, die werd gepresenteerd in het kader van Fraslub (februari 2012). In de winter van 2012 werkt Davy Pieters aan haar tweede voorstelling bij Frascati Producties: *Een Olifant*. Ergens ver weg wachten vijf mensen in een ruimte. Wanneer een van hen het zwijgen doorbreekt en een verhaal vertelt, smelten realiteit en fictie samen tot een diffuus en donker geheel. Ongevraagd wordt iedereen performer in een werkelijkheid die een creatie lijkt te zijn van een manipulatieve entertainer. Hij vertelt verhalen waar de anderen zich maar wat graag in herkennen. De fictie druppelt hun oren en hun leven binnen, tot zij zichzelf een compleet nieuwe identiteit bijeen hebben gefabuleerd.

Daria Bukvić (Bosnië-Herzegovina, 1989) studeerde in 2011 af aan de regieopleiding van de Toneelacademie Maastricht. Voor haar eerste productie bij Frascati koos zij *Puin* van Dennis Kelly, dat hij schreef korte tijd na 9/11. Als dochter van een islamitische, Bosnische moeder en een rooms-katholieke, Kroatische vader is Daria gefascineerd door de immense kracht van religie en hoe die mensen kan verbinden, maar ook uiteen kan drijven. 'Ik ben zelf als klein meisje uit Bosnië gevlucht. Ik heb met mijn moeder anderhalf jaar in een asielzoekerscentrum in Limburg gezeten. Ik was een zeldzame vreemdeling in een vrij xenofobe gemeenschap. Ik ben toen gevlucht in een geheel eigen wereld. Fantasie is het enige middel dat we hebben om onszelf te helpen. We worden geboren met ongelijke porties schoonheid, luxe en intellect. Maar fantasie hebben we allemaal. Die bepaalt uiteindelijk hoe je de wereld ervaart.' In het najaar van 2012 regisseert Daria het klassieke gedicht *The Raven* van Edgar Allan Poe. Daria: 'Onlangs is mijn grootmoeder overleden. Zestig jaar lang is zij gelukkig getrouwd geweest met mijn grootvader. Als een typisch ouderwets Kroatisch koppel lieten zij samen de wereld geloven dat hij de broek aan had, maar in werkelijkheid maakte zij de dienst uit. Ze hadden een band die niet stuk kan. En toch is nu een van hen dood...' In *The Raven*, een requiem rouwt een man om zijn overleden vrouw. Wat te doen met een eenzaamheid die nooit meer opgelost zal worden?

Naomi Velissariou (België, 1984) beschouwt haar eigen leven, door haar kleurrijke familie met een Vlaamse moeder en Griekse vader, als een moderne Griekse tragedie. 'Mijn oma zou de beste actrice ter wereld zijn... als ze actrice was geweest'. Naomi doorliep de Antwerpse theateropleiding Dora van der Groen en studeerde theater-, film- en literatuurwetenschap aan de Universiteit Antwerpen. Zomer 2012 rondde ze de acteursopleiding af van de Toneelacademie Maastricht. Ze speelde Medea in de gelijknamige voorstelling die winnaar werd van de Ton Lutzprijs 2011, was onder meer te zien bij NTGent in Dimitër Gotscheffs *Tartuffe* en in de Frascati productie *Puin* van Daria Bukvić. Dit najaar presenteert ze bij Frascati Producties haar eerste voorstelling: *Mr Jones*. Samen met toneelschrijver Rik van den Bos baseert ze zich losjes op *Le Bel Indifferent* van Jean Cocteau, ooit geschreven als hommage aan Edith Piaf. Naomi en Rik maken er een 'tribute to Amy Winehouse' van. Of beter gezegd: het wordt een geheel eigen wereld. En als je goed luistert, zitten er ook teksten van deze poplegende in. Naomi: 'Nadat ik als Medea zelf tien keer zelfmoord pleegde, hoorde ik dat Winehouse dood was. Zij en Piaf delen eenzelfde tragiek'. Het wordt een solo met live muziek, over eenzaamheid en zelfhaat. Over een vrouw die wacht, op alles, maar vooral op een man.

Tijdelijke Samenscholing won met de afstudeervoorstelling *Dag 1* tijdens het ITs Festival Amsterdam de Paradeperel voor Beste Eigen Werk 2009. Sindsdien maakten zij bij Frascati Producties vier stukken: *Archiv*, *Repertoire*, *Pocoloco* en *Rit over het Bodenmeer*. Robbert van Heuven schreef in *Trouw*: 'Tijdelijke Samenscholing brengt *Rit over het Bodenmeer* met zoveel frisheid en plezier dat het onderwerp door die oppoetsbeurt van een nieuwe generatie acteurs opnieuw begint te glimmen. Helder, zorgvuldig en met veel gevoel voor humor brengt de groep Handkes niet aflatende

stroom half begrepen gesprekken en onnavolgbare betekenisdiscussies. Maar ze weten ook op de juiste momenten op subtiele manieren de sfeer te laten kantelen en zo de verschillende (on)mogelijkheden van taal te laten zien. (...) En dat is genieten.' Het collectief schaarst zich in de traditie van het befaamde gezelschap Maatschappij Discordia, met 'dezelfde prettige, losse speelstijl' en 'ingebouwde ruimte voor een gesprek op de vloer', aldus theatercriticus Simon van den Berg. De harde kern bestaat uit Carole van Ditzhuyzen en Michiel Bakker (beiden geboren in 1981). Zij zoeken

altijd vol goede moed en acteer-gloed naar de menselijke kern. In de zomer van 2012 maakte het collectief een vijfde productie: *Interview, doen alsof het fictie is*. Geïnspireerd door meesterinterviewers als Mike Wallace, Ischa Meijer en Theo van Gogh interviewt het gezelschap tijdens de voorstelling zichzelf. Vraag en antwoord geven gaandeweg een onontkoombaar beeld van wie Carole is en welke worsteling Michiel doormaakt. *Interview* is de meest persoonlijke voorstelling tot nu toe en zal in september 2012 opnieuw in Frascati te zien zijn.